

Beide werken hebben iets te maken met de verbeelding van de stad. 'My Grandfather's Shed' is een schuurtje, maar binnen dat banale krijg je wel een wereld te zien. 'Chasing the Blue Train' van Hammons, het werk met vleugelpiano's, verbeeldt ook de stad. Er zijn meerdere verwijzingen naar 'Chambres d'Amis', uiteraard door de figuur van Jan Hoet. Maar ook bijvoorbeeld door Paul Robbrecht. In de catalogus staat een interview met Robbrecht over de relatie tussen kunst,

niet eenvoudig maken, maar je moet de moeite doen erover te communiceren. Zelfs al leidt het tot een conflict, maar dan ben je tenminste aan het communiceren."

Hoe gaan jullie als tentoonstellingsmakers om met zo'n stadstentoonstelling zonder louter een instrument te worden voor citymarketing?

Van Bellingen: "Je moet daar realistisch in zijn en er toch een beetje op inspelen, anders geraak

zelden: 'Ja, er staan hier eigenlijk teveel verkeersborden'. Het is niet aan ons om daar iets aan te veranderen, maar de bevolking heeft haar mening geuit. Het project lokt reacties uit en mensen beginnen na te denken over hun omgeving."

Willen jullie – naast het feit dat men door de tentoonstelling participeert in het publieke debat – ook op lange termijn iets teweegbrengen in Sint-Niklaas?

reliëfs waaraan het labyrintisch interieur rijk is. Karen Vermeren versterkt meteen dit gegeven met muurschilderingen waarin breuklijnen, verdwijnende en weer opduikende grondlagen de aanwezige structuren doorklieven.

Uiteraard gunnen de spoken uit het mysterieuze verleden van deze stenen tempel de geesten geen rust. In de keramische wereld van Sofie Müller neemt een volslank oudje plaats op een schommel. Krampachtig houdt ze zich vast aan touwen die uit het niets opdoemen. Ik verjaag beelden van de *dementia praecox* uit de oude psychiatrie uit mijn *substantia nigra*. Nadrukkelijker nog grijpt Steven Baelen in zijn tekendrift terug op een anekdote van de patiënt die evenveel muurschilderingen aanbracht op de slaapzaal als hij postkaarten ontving: 33. Even zoveel tekeningen maakte Baelen voor deze gelegenheid van zijn eigen intieme omgeving. De werken van Femmy Otten en Henk Visch roepen associaties op bij die vroegere, illustere bewoners van deze bonbonnière in Maaslandse renaissancestijl. Luchtige, decoratieve, maniëristische elementen herinneren aan een eerder adellijke stijl. De sierlijke figuurtjes van Visch toveren een dansvloer te voorschijn. Bij Otten komen dame en heer nog even ooghoogte nemen. De dark paintings van Jowan van Barneveld raken treffend de leegte, de stilte, het desolate, de verlatenheid waarin dit oord thans verkeert. Straks, wanneer de deuren sluiten, zal het gebouw terug in haar kloosterlijk zwijgen vervallen.

'Lucht is tastbaarder dan mijn gedachte' nog tot 26 sept. in kasteel Oud-Rekem, Groenplaats 1, Oud-Rekem. Open za-zo van 11-17u.

tijd is het een prachtige buurt geworden!"

Vaak sleurt men bij dergelijke evenementen plichtshalve allerhande bedenkelijke randactiviteiten. Hier zijn echter een paar interessante initiatieven bij...

Van Bellingen: "Als je iets organiseert in Sint-Niklaas, kan je niet zomaar kunstwerken neerpotten en de bevolking ermee confronteren. Aan de hand van bepaalde thema's hebben we workshops georganiseerd om de mensen te prikkelen. Voor 'How to survive in a city?' gaan jongeren op zoek naar onkruid. Ze komen op plaatsen die nog niet geconditioneerd zijn door stads- of groendienst en zien een andere kant van Sint-Niklaas. Karl Philips is nog verder gegaan door een kaart te maken voor daklozen om te overleven in Sint-Niklaas. Op die kaart zie je waar onbeveiligd internet is, hoe je aan elektriciteit of water geraakt, waar je gratis eten kan vinden,... Op die manier heeft hij een 'mapping' gemaakt van een kleine stad. Zo krijg je verschillende manieren waarop kunstenaars omgaan met de stad. Meer dan de helft – zo niet drie vierden – zijn nieuwe producties. In een aantal gevallen gaat het om bestaand werk waarvan de kunstenaar vond dat het goed paste in deze context. Zo heeft Hans Op de Beek zijn 'Secret Garden' al op ARCO Madrid getoond, maar nog niet in België. Het is een soort binnentuintje met betonplaten en daarbinnen een vijvertje als een soort klein paradijs."

Wat ook opvalt is dat heel wat mensen in Sint-Niklaas zeer enthousiast zijn over dit project...

Hoet: "Als ik Sint-Niklaas binnenkom, krijg ik al gelukwensen en mensen die zeggen: 'Ge kunt zien dat ge uw best doet!' Het is ook een kleine stad. Ik vind het zeer aangenaam. Als je in een kleine stad de politiek achter je hebt, kan je op succes rekenen. Je voelt ook de betrokkenheid. Wat me heeft verrast, zijn mensen die spontaan hun huis ter beschikking stellen en het initiatief uitdragen. Dat is toch ongelooflijk!"

'Coup de Ville', van 12 september tot 24 oktober op verschillende locaties in Sint-Niklaas. Open do-zo van 10-18u. www.warp-art.be/index.php

Groepstentoonstelling in Kasteel Oud-Rekem

'LUCHT IS TASTBAARDER DAN MIJN GEDACHTE'

Verzonken in de Maasvallei slaapt het grafelijk stadje Oud-Rekem, een pittoreske dorpstraat groot. Fiets- en terrasjestoeristen vinden het op hun weg. In de schaduw van de waterburcht d'Aspremont-Lynden hadden de omwonenden er eeuwenlang het raden naar wat er zich binnen de dikke ommuringen afspeelde. Een Kafka had er zich al evengoed op kunnen inspireren voor 'Das Schloss'. Na het vervluchtigen van de adellijke heren en dames in de vaart der geschiedenis, vonden psychiatrisch patiënten er decennialang hun natje en droogje. Vandaag behoeden heden-daagse kunstprojecten de plek voor leegstand en vergetelheid. Cura-tor Annemie Van Laethem bekleedt de afgebladerde binnenmuren en kale ruimtes met het werk van zeventien *angry young & old men*. Over de relatie tussen kunstwerk en site is inmiddels al veel inkt gevloeid. Al even vaak ging goedbedoeld gepruts terzake de mist in. Hoe site-specifiek heeft men het hier willen spelen?

Joannes KÉSENNE

De beladen geschiedenis van dit kremlin en het verweerd interieur dwingt haast tot een aristocratie van de onderbuik. En zo wordt de argeloze bezoeker hier heen en weer geslingerd tussen kwispelende hoofsheid en dierlijke jouissance. Pii zet de toon met voorhistorische jachtscènes. In een video van Ruben Bellinckx verslinden drie honden de menselijke wereld van een huiselijke stoel. Peter De Meyer laat een bok (atletiektoestel) achter op de vloer als een gesneuveld paard op het veld van eer. Jacqueline Machado de Souza vat de thematiek van de tentoonstelling puntig samen in twee werken waarin de extremen samenvloeien: in de video 'Continuum' weet een dreumes niet te beslissen tussen de smoezelige goesting in een ijsje én zijn niet te beheersen slaapzucht, in de fotoreeks 'Encontros' passeren dan weer kitscherige Braziliaanse oorden van wellust de revue. In 'The corridor of Extinction' van Mark Dion worden bedreigde diersoorten opgevoerd in een burgerlijk decor. Ook hier opnieuw wordt een clash of cultures gesitueerd binnenin de decadentie van de menselijke soort zelf. Karin Arink confronteert de bezoeker met flarden van lijfelijkheid die ons narcistisch spiegelbeeld verstoren. Mathieu Knippenbergh voert een stoet archaische prauwen op als een type Spurensicherung. In de schilderijen van Hadassah Emmerich transformeert het menselijk portret tot een blote-billen-gezicht.

Een andere strategie om op de site in te spelen bestaat uit expliciete referenties naar de beleving van de gegeven ruimte. In de schilderkunst van Elise Berkvens herhalen zich de onverwachte gaten, Chirico-achtige perspectieven en brokkelige